VÍT KALÁB

DÁM SE PODDAT

POVÍDKY

65. POLE

Vtipná knížka Víta Kalába ve mně evokuje moji cestu do Indie, kdy jsem se teprve po zbavení se foťáku mohl svobodně procházet příběhy kolemjdoucích. I zde jsou povídky koláží pocitů vlastní důstojnosti hlavního hrdiny, který se ocitá někdy v humorných, jindy v trpkých situacích. Jedno, zda v roli dělnického nešiky, hlídače trafiky, chůvy dítěte, či simulanta z vojny. Kaláb nehledá ostré pointy, nesleduje další skrytý plán hovoří o pouhém přání nás všech „nedostat do držky“ při hledání štěstí. Díky za to!

Václav Koubek

www.65pole.cz

ANO
REKLAMNÍ AGENTURA
GRAFICKÉ a FOTO STUDIO

ISBN 978-80-903944-5-2
9 788090 394452

65°
POLE

DÁM SE PODDAT

EDICE

TAH

SVAZEK 2

VÍT KALÁB

DÁM SE PODDAT

POVÍDKY

65. POLE

Autor děkuje Jiřímu Šteflovi za podporu při realizaci této knihy.

© Vít Kaláb, 2011
Illustrations © Milan Starý, 2011
© 65. pole, 2011

ISBN 978-80-903944-5-2

Motto:
Hlavně aby nezmizela radost!

Ivan Magor Jirous

VÍLA

Krajina za oknem vagonu se proměňovala ve svůj vlastní negativ. Jak obloha temněla, pole pokrytá špinavým sněhem vypadala světlejší. Břečka pod mýma nohama roztála v kalužinu kalné vody a přelévala se z jednoho linoleového dolíčku do druhého. Na stropě zabzučela a zablikala zářivka. Chtěl jsem zhasnout, abych mohl dál sledovat ten obrácený fotografický proces – vývojka večera, ustalovač noci, když do kupé přistoupila drobná dívka. Cvakla vypínačem, zatáhla záclonky s logem Českých drah a usmála se. Na věšák pověsila tmavý flaušový kabátek se směšně velkými koženými knoflíky.

Zdálo se mi, že její plavé vlasy v tom šeru září. A nejenom vlasy, ale i hebká pleť a šedivé oči jako by světélkovaly. Nedokázal jsem rozpoznat, jestli se dívá přímo na mě, nebo skrze mě. Přistoupila víla. Začaly mě pálit oči, zapomněl jsem mrkat. Dívali jsme se na sebe dlouho. Vlak se dal do pohybu. Teprve teď sklopila víčka a znovu se usmála. Položila mi ruku na koleno a pomalu se ke mně nakláněla. Zavřel jsem oči. Ucítil jsem její hebké

rty na svých. Líbali jsme se. Pak mi vzala hlavu do dlaní a do ucha zašeptala: „Týniště nad Orlicí.“

Sakra, kde mám batoh? Tohle bloudění sám v sobě je mým prokletím. Podle poslintané šály jsem poznal, že tentokrát nešlo o denní snění, ale o regulérní spánek. Někdy jsem se ale dokázal zasnít natolik, že jsem slintal i v bdělém stavu. Naštěstí víla věděla, kde přestupuju. Jak to vlastně mohla vědět? Už zase začínáš, napomenul jsem se a přisedl sousedce cíp kožichu. V osobáku jsem už neměl kupé sám pro sebe a své představy. Ta dy bylo plno. Slavit silvestra v horách je v módě, ale už třicátého jsem takové hordy nečekal.

„Od Novýho roku držím dietu,“ oznámila korpulentní dáma své spolucestující novoroční předsevzetí.

„Zbytečný, to já každej rok taky a podívej se na mě,“ nepodpořila ji kamarádka.

A co já? Opět jsem se zabral do vlastních myšlenek, přestal vnímat svět kolem a znovu sednul paní na kožich. Jaké je moje novoroční předsevzetí?

„Promiňte,“ vysoukal jsem umělou lišku zpod zadnice. To je ono, už to mám! V novém roce skoncuju s roztržitostí a tím věčným hloubáním.

V Novém Městě nad Metují jsem dokázal vystoupit i bez víliny nápovědy. Přespím u Kuby